

Magánvélemény:

Kis híján 60 éves vagyok. Egy anya, aki öt gyermeket nevelt fel, néha nem kis áldozatok árán, de mindig örömben és boldogságban. Én még úgy tanultam, hogy egy gyermek születése, Isten áldása. Felnevelése lehetőség arra, hogy közreműködjünk Isten teremtető művének kiteljesítésében.

Nem tudom, mit mondtam volna, ha egy politikus annak idején közli velem, hogy nem vagyok méltó és alkalmas arra, hogy világra hozzak és felneveljek egy gyermeket, mert nem tartozom a privilégizált, s megfelelő jövedelemmel rendelkező társadalmi réteghez, s nem közérdek, hogy szaporítsam a szegények számát.

Igaz, akkor legalábbis papíron nem létezett szegénység, hiszen az „átkosban” éltünk: az un. szocializmus idején.

Átok és áldás. Nem a szójáték kedvéért mondom. Mert igenis átok volt, hogy nem nyilvánulhattunk meg szabadon: Átok volt, hogy nem mehettem egyetemre egy nyakamban hordott kereszt és egy káderlap miatt, miszerint ideológiailag megbízhatatlan vagyok. Csak később munka mellett, levelező tagozaton kaphattam végül diplomát...

Átok volt, hogy a félelem árnyékában vállalhattuk kereszténységünket az un. földalatti egyházban. Akkoriban ezért még börtönbüntetés járt. Sokáig nem mehettem külföldre sem, mert egyik nagynéném meggondolatlanul egy venezuelai magyarhoz ment feleségül, és disszidált... Sorolhatnám az un. átkos rendszer bűneit, de ezt megteszik nálam avatottabbak.

Mi volt az áldás? Talán csak annyi, hogy „szegény” család sarjaként, első generációs értelmiségiként sem éreztem magam soha másodrendű állampolgárnak, egészen a legutóbbi időig, amikor már szabadon lehetünk gazdagok és szegények egy olyan világban, amely többé

nem moralizál, csak gazdasági „közérdekekre” hivatkozik.

Minden tisztelem a közgazdászoké, s azoké, akik az ország sorsát a soha nem látott mélypontról próbálják meg kimotozni, felemelni. Azzal is tisztában vagyok, hogy ez áldozatok nélkül nem megy. Ez az ország az én hazám is, a gyermekeim hazája, akiket arra neveltem, hogy honpolgárok, hazafiak legyenek, akik képesek áldozni a közjóért.

De arra is neveltem őket, hogy ne feledjék, Isten színe előtt egyenlőek vagyunk, bármely társadalmi réteghez, fajhoz, tartozunk is, legyünk többségiek vagy kisebbségiek, cigányok vagy nemcigányok.

Mielőtt bárki is elfogultsággal vádolna, elmondom: sajnos nem születtem cigány közösségbe. Ha így lenne, most büszke lehetnék arra, hogy a származás és nem csak a sorsközösség vállalása jogán: egy olyan közösséghez tartozom, ahol még örülnek egy gyermek születésének, ahol még nem feledkeznek meg az öregekről, ahol összetart a család, ahol szegényen és sokszor kiszolgáltatottan is tudnak örülni a jelen pillanat ajándékainak.

Mert bizony kedves keresztény és nem keresztény barátaim a tisztos polgári világ, s a még tisztesebb új arisztokrácia már hiányt szenved ezekben az értékekben.

Egy köztisztelőben álló politikustól hallottam nemrégiben, hogy nem kell szeretni a cigányokat...elég, ha számolunk a realitásokkal, ha moralizálás nélkül, racionálisan kezeljük a problémákat. Léteznek erre kitalált szabályozók: szankcionálunk és jutalmazunk, aki lépést tud tartani kap is rétest estére, aki nem, az magára vessen.

A közjó, az közjó!!! A kérdés már csak az, ki is tartozik a közbe...

A szeretetről: szerintem, ha valaki pozíciójánál fogva felelős valakiért - valakikért, akár egy egész társadalmi csoportért - csoportokért, nem árt, ha értük való fáradozását szeretettel végzi.

Nem pártolom azt a magatartást, amikor valaki a társadalmi szolidaritással, a szociális háló adta lehetőségekkel visszaél, s nem tesz semmit, még a saját megélhetéséért sem. De nem értek egyet azzal a felfogással és politikai gyakorlattal sem, amely globalizál, és a származás alapján azonnal ítéletet alkot.

Népesedési trendek, születésszabályozás...Adja Isten, hogy soha többé ne jussunk el odáig, hogy a gyermekvállalást származás és társadalmi helyzet alapján szabályozzák.!

Ami pedig a morált és a moralizálást illeti: nem hiszem, hogy jó hazafi, jó honatya és felelős politikus lehet valaki morál és moralizálás nélkül.